

РЕШЕНИЕ

№ 941

гр. Бургас, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря К* М. Андонова
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120202216 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*” ЕООД с ЕИК: *, чрез пълномощник – адв. М. М. - БАК, с посочен съдебен адрес: гр. Бургас, *, срещу Наказателно постановление № 001027/15.12.2022 г., издадено от * – в.и.д. Директор на Регионална дирекция за областите Бургас, Сливен и Ямбол – към Главна дирекция „Контрол на пазара” към Комисията за Защита на потребителите (КЗП), с което за нарушение на чл. 68в, вр. с чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68з, предл. 2, вр. с чл. 68и, т. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и на основание чл. 210а ЗЗП на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление. На първо място се оборват изводите на АНО, че НП е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. В тази връзка се застъпва, че дружеството не е било канено за връчване на НП, нито е отказвало да получи същото. Посочва се, че контролните органи са разполагали с мобилния телефон на управителя, както и с адреса и телефона на пълномощника – но въпреки това не са направили никакви усилия за уведомяване и връчване на НП по този ред. По същество се застъпва, че в хода на производството са допуснати редица груби нарушения на процесуалните правила, както и че поведението на дружеството обективно не осъществява състава на вмененото деяние. Цитира се **Решение № 217/01.03.2023 г. по адм. д. № 2125/2022 г. на АдмС-Бургас**, което дело се е развило по повод обжалване на Заповед във връзка със същия случай, при което Административният съд е достигнал също до извод за липса на нарушение от страна на търговеца. Иска се отмяна на НП и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощника – адв. М. – БАК, който заявява, че поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Допълва, че няма нелоялна търговска практика, като не се доказва нито един от елементите на това поведение. Заявява, че предвид спецификата на плажния бар – посетителите трябва да наемат чадър, а дали и какви други принадлежности ще използват – зависи изцяло от тяхната преценка, като са възможни всякакви комбинации. В заключение, позовавайки се и на Решението на АдмС-Бургас, моли за отмяна на НП и присъждане на разноски.

В съдебното заседание, в което приключи разглеждането на делото - административнонаказващият орган не изпраща представител. В съпроводителното писмо, с което преписката се изпраща в съда, жалбата се окачествява като недопустима и неоснователна.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание/санкция и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

На първо място, съдът дължи да разгледа въпросът за приложението на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, респективно за допустимостта на жалбата. В тази връзка, както е посочено и в **Определение № 731/02.04.2013 г. по к.н.а.х.д. № 595/2013 г. на АдмС- Бургас**, съдът не е обвързан с констатацията на АНО, че постановлението е надлежно връчено по силата на правната фикция на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, а дължи самостоятелен анализ на фактите, на база на който да прецени дали предпоставките на горепосочената разпоредба са налице или не.

Тук следва да се има предвид, че относно начините, по които може да се извърши връчване на НП в рамките на административнонаказателното производство в съдебната практика няма единно схващане. Според разбирането на някои съдебни състави - връчването на наказателното постановление е уредено в чл. 58, ал. 1 от ЗАНН и от една страна, нормата е достатъчно ясна и не може да се приеме, че е налице празнота, която да налага съответно приложение на разпоредбите на НПК, а от друга - връчването на наказателното постановление не може да се разглежда като частен случай на връчване на призовка или съобщение (наказателното постановление не е нито призовка, нито съобщение) и в този смисъл нормата на чл. 84 от ЗАНН не дава основание да се прилагат правилата за връчване на призовки, съобщения и книжа по НПК (**Решение от 10.06.2011 г. на АдмС- Варна по адм. д. № 856/2011 г.**). Според въпросното виждане начинът, по който следва да се връчи НП е или лично на нарушителя срещу подпис или по пощата с обратна разписка.

Според болшинството съдебни състави обаче, разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН препраща относно връчването на НП-тата към прилагане на правилата за връчване по НПК, доколкото в ЗАНН липсват особени правила (**Решение № 2187 от 26.02.2015 г. по адм. д. № 8214/2014 г. на ВАС ; Решение № 847 от 11.05.2017 г. на АдмС - Бургас по адм. д. № 388/2017 г.** и много други), поради което и връчването следва да се извършва по начина, разписан в НПК.

На база на горното схващане в практиката се наблюдава друга крайност - в **Определение от 17.04.2015 г. на АдмС – Кюстендил по к.а.н.д. № 115/2015 г.** е прието, че изпращането на НП на нарушителя по пощата чрез известие за доставяне винаги е незаконосъобразно, доколкото такъв способ за връчване на призовки, съобщения и книжа не е предвиден в разпоредбите на чл. 178 и сл. от НПК. Във въпросното определение се приема, че надлежно връчване на НП може да се извърши само по реда на чл. 178, ал. 1 и ал. 2 от НПК - лично на нарушителя или на лицата по чл. 180, ал. 2 и ал. 3 от НПК, като в заключение се обобщава, че приложимият, съгласно препращащата норма на ЗАНН процесуален ред по НПК, изключва способа за връчване на НП по пощата чрез известие за доставяне.

Според настоящия състав нито едно от двете крайни становища не следва да се приеме за съответстващо на духа и разума на закона. В тази връзка съдът счита, че при връчването на НП следва да се прилагат правилата на НПК, но няма никаква пречка връчването да се извърши и по пощата с обратна разписка, стига да може безпротиворечиво да се установи, че административният акт е достигнал до адресата. В този смисъл е и **Решение № 1053 от 2.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6167/2015 г.**

За да може едно връчване било то по реда на НПК, било то по пощата, да се счита за редовно обаче – то следва да бъде извършено съобразно с правилата, които регламентират съответния способ, като доказателствената тежест относно редовното връчване се носи от административнонаказващия орган. Той е този, който следва да представи надлежни доказателства относно редовността на връчването по един от горепосочените два начина.

Ако органът реши да връчи НП-то по реда, описан в НПК същият следва да се съобрази с разпоредбата на чл. 180 от НПК, съгласно която - връчването на юридическо лице става срещу подпис на длъжностното лице, натоварено да поема книжа (ал. 5), което подписва разписка със задължение да предаде призовката, съобщението или книжата на лицето, за което са предназначени (ал. 6), а връчителят отбелязва в разписката името и адреса на лицето, чрез което става връчването, и отношението му с лицето, на което трябва да бъдат връчени призовката, съобщението или книжата (ал. 7). Същевременно в чл. 180, ал. 4 от НПК е предвидено, че ако получателят не може или откаже да се подпише, връчителят прави бележка за това в присъствието на поне едно лице, което се подписва.

В случая регламентираната в чл. 180, ал. 5-7 от НПК процедура за връчване на наказателни постановления на юридически лица не е спазена, доколкото няма данни длъжностно лице от КЗП да е направило опит за лично връчване на НП, а видно от материалите (л. 8) АНО е решил да връчи санкционния акт по пощата.

Според настоящия състав, обаче нередовна е и процедурата по връчване на НП-то и по пощата с обратна разписка. В чл. 36, ал. 1 от Закона за пощенските услуги е предвидено, че пощенските пратки по чл. 34 се доставят на потребителите на местата или съоръженията съгласно чл. 6, ал. 3 (лично на получателите; в пощенските кутии на получателите, поставени на адреса на получаване; в пощенските станции; в други звена от пощенската мрежа; в места или съоръжения, договорени между пощенските оператори и потребителите).

Според чл. 6, ал. 4 - условията за доставянето на пощенските прати и пощенските колетти се определят с общи правила, изготвени от Комисията за регулиране на съобщенията. В чл. 5, ал.1 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колетти, приети с Решение № 581 от 27.05.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, изрично е посочено, че препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя срещу подпис. Те могат да се доставят и на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката - чл. 5, ал. 2 от Общите правила. Когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по ал. 1 или на лицето по ал. 2 пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне, като броят на служебните известия и времеви интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като броят на служебните известия е не по-малък от две /чл. 5, ал. 3 от Общите правила/.

В конкретния случай препоръчаната пощенска пратка, съдържаща обжалваното Наказателно постановление изпратена за връчване на жалбоподателя чрез пощенски оператор с обратна разписка, е върната с отбелязване „преместен”. Няма данни пощенските служители да са изпълнили реда и да са оставили в пощенската кутия известие с покана до получателя, да са изчакали поне 20 дни и чак след това, ако никой не е потърсил пратката - да я върнат на изпращача с надлежно отбелязване на всички извършени от тях действия. Едва ако бяха сторили това можеше да се приеме, че връчителите са изпълнили вменените им задължения – респективно, че административнонаказващият орган е изпълнил задълженията си по изпращане/връчване на НП-то. На съвсем отделен коментар подлежи обстоятелството, че видно от справка в ТР – от 2011 г. дружеството не е променяло адреса си, поради което и изводът на пощенският служител, че седалището е преместено, очевидно не е верен.

В конкретния случай АНО е приел, че доколкото в обратната разписка е посочено, че лицето е преместило адреса си на управление (който както беше посочено, не е вярно) – то и връчването следва да се счита редовно по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Съгласно въпросната разпоредба, когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Касае се за кумулативно предвидени в хипотезата на правната норма предпоставки, поради което, за да се прояви фактическия състав по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и да се приеме, че е налице редовно връчване, е необходимо не просто нарушителят да не е намерен на посочения адрес, но и същият да е променен, и новият му адрес да е неизвестен. Следователно за да се приложи чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не е достатъчно инцидентното неоткриване на лицето на посочения от него адрес, а следва да се

установи, че той трайно не пребивава на този адрес.

В процесния случай е извършено само едно посещение на адреса, като липсват и доказателства по какъв начин и къде съответният служител е оставил и въобще дали е оставил на посещения адрес уведомление за наличието на адресирани до лицето пощенски пратки. Отделно от това отбелязването на обратната разписка не е равнозначено на промяна на адрес и неизвестен нов адрес (**Решение № 5787 от 7.06.2007 г. на ВАС по адм. д. № 1352/2007 г., I о.**). Следователно липсва първата от нормативно регламентирани предпоставки за прилагането на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, но дори и да се приеме обратното, както вече беше посочено за връчване на наказателното постановление в хипотезата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, законът изисква кумулативното наличие на още една предпоставка - освен че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, следва и новият му адрес да е неизвестен. В случая не само че нарушителят не е променял адреса си към датата на връчването (което се потвърждава от онлайн справка в Търговския регистър), но липсват каквито и да е било данни наказващият орган преди да извърши отбелязването върху наказателното постановление за неговото връчване при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, да е предприел каквито и да е било действия по проверка за наличието на регистриран друг адрес/седалище на жалбоподателя, различен от посочения, поради което и цялата процедура по чл. 58, ал. 2 ЗАНН е опорочена.

В случая по преписката се съдържат достатъчно данни за самоличността на управителя, включително и телефон за контакт, както и достатъчно данни за контакт с пълномощник на дружеството (включително и негов имейл, по който е било изпратено възражение срещу АУАН) – поради което и при добросъвестно упражняване на правомощията си, служителите на КЗП са разполагали с достатъчно начини за редовно връчване на НП, но не са се възползвали от тях. Между другото на 06.03.2023 г., търговецът е получил покана за доброволно изпълнение (л. 54), адресирана до същия адрес и получена от представител на търговеца, което още веднъж идва да покаже, че очевидно на адреса на управление жалбоподателят може да бъде намерен.

Воден от всичко горепосочено, настоящият състав намира, че в конкретния случай неправилно АНО е приложил фикцията по чл. 58, ал. 2 ЗАНН и неправилно е приел, че наказателното постановление е редовно връчено на нарушителя. Липсват доказателства за друга дата на връчване на НП, поради което и съдът приема, че депозираната срещу НП на жалба не е просрочена, а е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество съдът намира следното.

Във връзка с подаден сигнал от БТВ медия, на 04.08.2022 г. св. Д. Д. - гл. инспектор в КЗП РД – Бургас, извършила проверка на търговски обект бистро „*“, находящо се в гр. Бургас – плаж север, с прилежаща към него плажна зона с 60 бр. чадъри, 120 шезлонга и 106 шалтета, стопанисвана от „*“ ЕООД. На проверката присъствал управителя на заведението П. Я.. За извършената проверка бил съставен Констативен протокол № К-2735249/04.08.2022 г. (л. 15-18 от делото). В протокола било посочено, че на плажа има поставена табела, на която е изписана цената на всеки артикул поотделно: чадър – 1,20 лв.; шезлонг – 1,20 лв.;

шалте – 1,70 лв.; масичка – 2,00 лв. и барбарон – 4,00 лв. Посочено било, че според информацията дадена от управителя въпреки, че в ценоразписа артикулите са изписани с цени поотделно, услугата се ползва в пакет за двама или един човек съответно на цени 9,00 лв. и 6,10 лв. Проверяващите са направили опит да заплатят услуга за две шалтета, но след като им е било отказано са заплатили услуга за ползване на чадър, два шезлонга и масичка на стойност 5.60 лв., за което им е бил издаден касов бон (л. 14 от делото). Към протокола е приложена снимка на ценоразписа (л. 19-20 от делото). Към констативния протокол бил изготвен протокол за проверка на документи № К-0129288/12.08.2022 г. (л. 22-23 от делото).

Управителят на дружеството *, който не бил съгласен с констатациите отразени в протокола от проверката, изготвил становище (л. 24-25 от делото), прието с протокола за проверка на документи № К-0129288/12.08.2022 г., със следните уточнения: *„Наемането само на шезлонг, масичка или барбарон не е възможно самостоятелно, без да се наеме плажен чадър, за да не се създават затруднения за туристите, които са наели чадъри. При наемането на плажен чадър могат да се правят различни комбинации с наемането на останалите артикули допълнително към него“*.

Във връзка с горните констатации св. Д. преценила, че дружеството е извършило нарушение на ЗЗП, доколкото използва нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, предложение 2 /принуда/, във връзка с чл. 68и, т. 1, във връзка с чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68в от Закона за защита на потребителите, а именно – отнема чрез принуда свободата на избор на средния потребител по отношение на стоката, с цел да го насърчи да закупи комплект от артикули, които действително се предлагат за продажба поотделно.

За констатираното св. Д. съставила АУАН с № 001027/13.10.2022 г., в който квалифицирал горните факти като нарушение по чл. 68в, вр. с чл. 68г, ал. 4, чл. 68з, предл. 2 и чл. 68и, т. 1 от ЗЗП. Актът бил връчен на управителя срещу подпис на 28.11.2022 г., като възражения не били направени.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН било депозирано писмено възражение (л. 57-59), в което дружеството посочило, че не е съгласно с направените изводи, поради което и моли производството по акта да бъде прекратено.

Въз основа на АУАН-а на 15.12.2022 г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в акта. Административнонаказващият орган не дал вяра на възражението, а също счел, че горните факти нарушават повелите на ЗЗП, поради което и наложил на дружеството-жалбоподател имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които са безпротиворечиви и кредитирани от съда изцяло.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание/санкция и предвид

така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателно постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН съставен от оправомощено за това лице, видно от приложената Заповед № 443/30.06.2022 г. на Председателя на КЗП. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като вмененото нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща на жалбоподателя да разбере в какво е „обвинен” и срещу какво се защитава.

Въпреки това съдът счита, че в конкретния случай АНО неправилно е преценил, че се касае за административно нарушение по посочените текстове.

Съгласно разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП, нелоялната търговска практика е забранена.

Основният състав на нелоялната търговска практика е въведен в чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП. Според тази правна норма, търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Съобразно чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП пък, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по смисъла на чл. 68д - 68к от ЗЗП.

За да издаде оспореното НП административнонаказващият орган е приел, че търговецът „*“ ЕООД при упражняване на своята дейност е използвал нелоялна търговска практика, а именно: да принуждава потребителите да заплащат цената /9 лв. за двоен комплект и 6.10 лв. за единичен комплект/ за комплект шезлонг, масичка, шалте и чадър на северен плаж в гр. Бургас, плажна ивица пред ЗХР бистро „*“ и да ограничава свободата на избор за заплащане самостоятелно на всеки един от предлаганите артикули, описани на информационната табела, в нарушение на чл. 68з, предл. 2 /принуда/, във връзка с чл. 68и, т. 1, във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

Настоящият съдебен състав намира за необоснован този извод на АНО, съобразно установената в административното производство и в проведеното съдебно такова, фактическа обстановка, и предвид събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл. 68з от ЗЗП търговската практика е агресивна, когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, и поради използването на тормоз, принуда, включително използването на физическа сила или злоупотреба с влияние, следва, че тя променя или е възможно да промени съществено свободата на избор или поведението на средния потребител по отношение на стоката или услугата, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика.

Според чл. 68и, т. 1 от ЗЗП при извършването на преценка дали при използването на

дадена търговска практика се прилага тормоз, принуда, включително физическа сила или злоупотреба с влияние, се вземат предвид периодът от време и мястото на използване на търговската практика, нейният характер и настойчивост.

В конкретния случай от установената по делото фактическа обстановка не може да се направи категоричен извод, че е налице принуда по отношение на клиентите на търговския обект да ползват услугите на плажа единствено в пакети от 9,00 лв. и 6,10 лв. Това се опровергава от представените в съдебно заседание и приети като доказателства по делото финансови бонове, от които става ясно, че клиентите са ползвали плажните артикули в различни комбинации. Единственото условие на търговеца по отношение на ползване на плажните артикули е било допълнителните такива да се ползват задължително при наемането на плажен чадър. Това е логично и обяснимо за шезлонгите, шалтетата, масичките и барбароните, тъй като същите са плажни аксесоари именно към основния плажен артикул – чадъра.

От представения в административната преписка по издаване на НП финансов бон се установява, че проверяващите са заплатили за поисканата от тях услуга сумата от 5,60 лв., което само по себе опровергава твърдението им, че услугите са се предлагали единствено под формата на два комплекта – за двама или един потребител, на цена съответно от 9,00 лв. и 6,10 лв.

Структурата на плажната ивица стопанисвана от дружеството предполага задължително наемане на чадър в рамките на платената плажна зона, след което клиентите имат възможност да комбинират останалите артикули към чадъра както желаят, съобразно техния брой и желание, което се доказва по категоричен начин от представените в съдебно заседание финансови бонове и дадените от управителя на бистро свидетелски показания.

С оглед изложеното съдът намира, че в конкретния случай липсват материалноправните предпоставки за квалифициране на поведението на дружеството-жалбоподател като административно нарушение по смисъла на чл. 68в, вр. с чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68з, предл. 2, вр. с чл. 68и, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както необосновано е приел административния орган.

В горния смисъл са и мотивите на касационната инстанция - Решение № 217/01.03.2023 г. по адм. д. № 2125/2022 г. на АдмС-Бургас, постановено по повод същия случай.

С оглед всичко казано по-горе, съдът счита, че в конкретния случай неправилно АНО е ангажирал отговорността на дружеството, поради което и издаденото НП се явява незаконосъобразно и следва да се отмени.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането

им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който е поискал присъждането им. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие (л. 69), от който се доказва, че е бил заплатен адвокатски хонорар в размер на 600 лева с ДДС. Не е направено възражение от АНО за прекомерност на адвокатския хонорар, поради което и той следва да бъде присъден изцяло в полза на жалбоподателя.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 001027/15.12.2022 г., издадено от * – в.и.д. Директор на Регионална дирекция за областите Бургас, Сливен и Ямбол – към Главна дирекция „Контрол на пазара” към Комисията за Защита на потребителите, с което за нарушение на чл. 68в, вр. с чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68з, предл. 2, вр. с чл. 68и, т. 1 от Закона за защита на потребителите и на основание чл. 210а ЗЗП на „*” ЕООД с ЕИК: * е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

ОСЪЖДА Комисията за Защита на потребителите да заплати на „*” ЕООД с ЕИК: * сума в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляваща сторени в производството разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____